

Sygn. akt V W 176/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku V Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Węgorzewie

w składzie:

Przewodniczący SSR Dorota Sienkiel

Protokolant Joanna Kucharska

w obecności oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniach 21 stycznia 2015r. na rozprawie

sprawy przeciwko **G. W. (1)**

synowi **A. i Z. z d. B.**

ur. (...) w Z.

obwinionego o to, że: W dniu 30 lipca 2013 roku o godz. 20:34 w miejscowości K. (gmina W.) kierując samochodem osobowym marki S. o nr rej. (...) w terenie zabudowanym przy ograniczeniu prędkości jazdy do 50 km/h, przekroczył dozwoloną prędkość jazdy o 34 km/h, jadąc z prędkością 84 km/h.

tj. o czyn z art. 92a kw

1. Obwinionego G. W. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu.
2. Kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt V W 176/14

UZASADNIENIE

W dniu 30 lipca 2013r o godzinie 20:30 G. W. (1) prowadził samochód marki S. o numerze rejestracyjnym (...) w K.. Jechał w kierunku W.. W tym czasie z naprzeciwka nadjechał pojazd patrolowy marki A. (...) nr rej (...) z funkcjonariuszami Policji w osobach – st. sierż. A. O. (1) i sierż. sztab. K. H.. Policjanci stwierdzili, iż urządzenie do pomiaru prędkości znajdujące się w radiowozie zarejestrowało fakt, że kierowca jadącego z naprzeciwka samochodu przekroczył dopuszczalną prędkość o 34 km/h. Zatrzymali więc kierowcę pojazdu oraz odtworzyli mu film, na którym zapisano zdarzenie. G. W. (1) odmówił przyjęcia mandatu, gdyż uznał, że na filmie nie widać numerów rejestracyjnych jego samochodu. Po odjechaniu z miejsca kontroli G. W. (1) skontaktował się telefonicznie z dyżurnym KPP w W. i przedstawił okoliczności kontroli. Później złożył skargę na funkcjonariusza policji dokonującego kontroli – A. O. (1). Skargę tę Komendant Powiatowy Policji w W. uznał za bezzasadną.

Pomiaru prędkości pojazdu, którym kierował G. W. (2) dokonano przy użyciu radarowego przyrządu Iskra – 1, zaś dane pomiarowe i obraz ze zdarzenia zarejestrowano przy użyciu wideorejestratora PolCam PC2006.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: notatki urzędowej k. 1, zeznań świadka A. O. (1)k. 253v, 7, materiałów dot. skargi k. 58-69, materiałów dot. wideorejestratora i legalizacji k. 70-101, kserokopii świadectwa

legalizacji ponownej urządzenia Iskra k. 162, kserokopii świadectwa legalizacji ponownej urządzenia PolCam k. 163, kserokopii instrukcji obsługi urządzenia Iskra k. 164-177

Obwiniony G. W. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (wyjaśnienia G. W. k. 4-5).

Z dokonanych w sprawie ustaleń wynika, że niewątpliwie policjanci dokonali pomiaru prędkości samochodu, którym kierował obwiniony, choć ten poddawał w wątpliwość, czy istotnie została zmierzona prędkość jego pojazdu, a nie któregoś z samochodów znajdujących się wówczas na drodze. Ustaleń tych dokonano w oparciu o zeznania świadka A. O. (1), który stwierdził że jest pewny, iż pojazd którego prędkość zmierzono był kierowany przez G. W. (1) (zeznania A. O. k. 253v-254), a także w oparciu o opinię biegłego z zakresu pomiaru prędkości pojazdów. Biegły ten wskazał, że nie ma żadnych wątpliwości, iż pojazd któremu została zmierzona prędkość to S.o nr rej. (...). Jak bowiem wynika z zapisu video, funkcjonariusze wykonali serię pomiarów prędkości pojazdu G. W. (1), który zjeżdżał ze wzniesienia w kierunku przeciwnym do ruchu pojazdu patrolowego. Funkcjonariusze Policji mogli więc mieć pewność co do tego, kto przekroczył dopuszczalną prędkość. Wątpliwości w tym zakresie mogłyby się pojawić tylko wtedy, gdyby w zasięgu pomiaru w tym samym kierunku poruszał się więcej niż jeden pojazd. W tym konkretnym przypadku takich wątpliwości jednak nie było, gdyż w zasięgu pomiarowym przyrządu Iskra – 1 znajdował się tylko jeden pojazd. Biegły wskazał również, że nie było możliwości, aby inne pojazdy miały wpływ na prawidłowość pomiaru, ponieważ poruszały się w tym samym kierunku, co pojazd patrolowy Policji, zaś przyrząd Iskra – 1 był ustawiony na pomiar pojazdów nadjeżdżających. (opinia biegłego k. 239).

Biegły wskazał nadto, że w dniu zdarzenia radiowóz policyjny, który dokonywał pomiaru prędkości był wyposażony w radarowy przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym o znaku fabrycznym Iskra -1 i numerze fabrycznym 30310D oraz w prędkościomierz kontrolny do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, o znaku fabrycznym PolCam PC2006, numer fabryczny 1533 PL. Przyrząd Iskra – 1 działał w tym przypadku jako zespół pomiarowy, zaś prędkościomierz kontrolny PolCam PC2006 jako wideorejestратор. Oba przyrządy posiadały aktualne świadectwa legalizacji ponownej. (kserokopia świadectwa legalizacji ponownej urządzenia Iskra k. 162, kserokopia świadectwa legalizacji ponownej urządzenia PolCam k. 163)

Wymienione wyżej przyrządy uzyskały zatwierdzenia typu: decyzją Prezesa Głównego Urzędu Miar nr ZT 150/2006 z dnia 23 czerwca 2006r. zatwierdzenie typu nr PLTO6133 uzyskały przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym – przyrządy radarowe Iskra – 1, produkowane przez rosyjską firmę Simicon Sp. z o.o., zaś decyzją Prezesa Głównego Urzędu Miar nr ZT 45/2006 z dnia 1 marca 2006r. zatwierdzenie typu PLTO636 uzyskały przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, prędkościomierze kontrolne PolCam model PC2006, produkowane przez polską firmę Polcam Systems sp. z o.o.

Zgodnie z treścią zatwierdzenia nr ZT 150/2006 radarowy przyrząd pomiarowy Iskra – 1 może być wyposażony w urządzenia dodatkowe: kamerę z obiektywem, monotron LCD i pilot. Przyrząd z urządzeniami dodatkowymi umożliwia zatem nie tylko wykonanie pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, ale również rejestrację zmierzonej prędkości i rejestrację obrazu pojazdu, którego prędkość została zmierzona. Na dzień zdarzenia tylko dwa typy wideorejestраторów mogły być stosowane w połączeniu z przyrządem Iskra – 1 tj. Iskra – Video produkcji Simicon Sp z o.o. (od 2006r.) oraz Videorapid 2A produkcji firmy Zurađ sp z o.o (od 2012r.). Prędkościomierz kontrolny PolCam 2006 nigdy nie uzyskał zatwierdzenia typu Głównego Urzędu Miar w opcji z radarowym przyrządem Iskra -1, więc pomiar prędkości i jego wideorejestracja dokonany za pomocą tych dwóch przyrządów był bezprawny. Przyrząd radarowy Iskra – 1 oraz prędkościomierz kontrolny Polcam 2006 mogły być używane, ale wyłącznie niezależnie od siebie.

Biegły jednocześnie podkreślił, że nawet gdyby wymienione wyżej rozwiązanie uzyskało zatwierdzenie typu Głównego Urzędu Miar, to pomiary prędkości dokonane przy użyciu radarowego przyrządu Iskra –1 również należałoby uznać za niewiarygodne, z uwagi na to, że nie spełnia on warunków technicznych określonych w obowiązujących w dniu 22 czerwca 2006r. (w dniu wydania decyzji Prezesa GUM o zatwierdzeniu typu dla Iskry -1) polskich przepisach prawa meteorologicznego. Zastrzeżenia biegłego odnoszą się do dwóch obszarów. Po pierwsze, parametry

badań odporności przyrządu na warunki środowiskowe (wilgotność względna powietrza), przeprowadzone przed uzyskaniem zatwierdzenia, zostały zaniżone. W trakcie badań prowadzonych na okoliczność wpływu temperatury i wilgotności względnej powietrza na działanie przyrządu Iskra -1 pomiary zostały wykonane przy zaniżonych wartościach granicznych wilgotności względnej powietrza z wymaganych przez prawo meteorologiczne 95% na 85%. Jednocześnie parametry techniczne Iskry -1 wskazują, że przyrząd ten może pracować w warunkach do 90% wilgotności względnej powietrza, przy 95% wymaganych przez polskie prawo meteorologiczne. Zatem wniosek zawarty w protokole badań (wynik pozytywny pkt 3.6 tegoż protokołu – załącznik nr 4 do opinii) został oparty na nierzetelnych ustaleniach w tym zakresie. Nadto zdaniem biegłego konstrukcja przyrządu Iskra – 1 nie zapewnia identyfikacji pojazdu, którego prędkość jest kontrolowana, w sytuacji gdy w zasięgu pomiaru przyrządu znajduje się więcej niż jeden pojazd poruszający się w tym samym kierunku. Również w tym wypadku metodologia przeprowadzania badań i ich wyniki budzą zastrzeżenia (badania zostały przeprowadzone na płycie lotniska z udziałem dwóch pojazdów, których prędkości były badającym znane, nie zaś na ruchliwej, wielopasmowej drodze). Nadto testom poddano jedynie przyrząd Iskra – Video (wideorejestrator z Iskrą – 1), a nie sam radarowy przyrząd Iskra –1, nie uwzględniając warunków pracy policjantów, wykorzystujących w przeważającej większości jedynie przyrząd radarowy Iskra – 1 bez kamery, jako urządzenie do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu. (opinia biegłego k. 212-240, wraz z załącznikami k. 243).

Opinia biegłego w ocenie Sądu nie budzi żadnych zastrzeżeń, jest ona bowiem pełna i rzetelna, znajduje oparcie w wiedzy specjalistycznej, jak również w zasadach logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu, jedynym możliwym rozstrzygnięciem było uniewinnienie G. W. (1). Mając na uwadze to, że pomiar prędkości pojazdu, którym jechał w dniu zdarzenia został wykonany przy zastosowaniu przyrządów, działających w konfiguracji, która nie uzyskała zatwierdzenia Głównego Urzędu Miar, a nadto wiarygodność pomiarów jednego z nich (Iskra-1) budzi poważne zastrzeżenia z uwagi na wadliwe przeprowadzenie jego badań przed dopuszczeniem go do obrotu, czynienie ustaleń w oparciu o wyniki tych pomiarów jest wykluczone.

Zgodnie z treścią art. 118§2 kpw koszty postępowania w razie uniewinnienia obwinionego ponosi Skarb Państwa.